Kalász István

Költők egymás között

Szabó Lajosnak

Küldöm neki ő is küldi a könyvét és
köszönöm lapozom keresem ő hogyan
feni a szavakat újra a frázisból a sarat
hogyan vakarja miképp fordítja a mondatot
a lélekre milyen értelmet tesz a jelző helyére
és nézem a sorok közti repedésben milyen
lesz a versben ő a költő és a fehér papírlapra
halált miként gondolja majd a halottat hogyan
gondozza és marad-e a tárgynál egyedül éjszaka
mit ír róla és mennyire fogja saját lelkét rövidre most és itt…
… aztán… ő és én…
csak arról beszélünk hogy a kutya elé ételt teszünk
hogy a tükörnél megállunk majd elfordulunk
és egy ideje jobban alszunk.

Apám sírjánál – K. M. Át a pallón című versére

Letört ágak vihar volt
a fekete márvány körül
nyirkos a föld itt senki
sem vesz levegőt.
A sírt meg lehet váltani
mondták az irodában a
megváltásért fizetni kell.
Versemet a sírkövednek
nem mondom el a fa
árnyékban bárány áll
hátam mögé nyírt pőrén
a napra kivezetem.